

Giáo lý căn bản - 15

[05/04/2024 - 11:18 - anhlibrary]

Thưa bà con là bây giờ mỗi tuần, thì chúng ta chỉ có còn lại một ngày lớp giáo lý vì sao vậy? vì chúng tôi có được nghe phản hồi từ nhiều bà con rằng:

- Thứ nhất bà con cũng còn phải học rất là nhiều lớp online chứ không phải chỉ có một lớp của chúng tôi, hai bài trong một tuần thì cũng nhiều.
- Thứ hai nữa đó là cũng theo phản hồi của bà con thì chúng tôi nên gieo duyên cho bà con nhiều hơn là có cái ý trông đợi để mà gây dựng một đội ngũ cư sĩ, cái chuyện đó nó cũng khó khăn và xa xôi, bởi vì online mà, không thấy mặt nhau nó khó, cho nên chỉ gieo duyên, rồi hẹn gặp nhau ở Kalama hoặc là ở Việt Nam là tốt nhất, hoặc ở Kalama hoặc ở Châu Âu thì xa, tốt nhất vẫn là ở Kalama, còn sợ dĩ chúng tôi không nói đến Việt Nam là vì về vấn đề hành chánh có chút khó khăn, thứ hai nữa là trú xứ cũng khó, và cái thứ ba nữa là nhiều bà con mình có cái tâm lý ỷ lại gần nhà do đó không có chuyên tâm dốc lòng được, giống như bà con đi qua Kalama, kỳ rồi chúng ta có một cái khóa học ba tuần tôi cho là thành công, bởi vì chỉ riêng những vị nào dốc lòng thì mới chịu khó, chịu tốn kém, và chịu thu xếp việc nhà để mà đi trong một thời gian liên tục như vậy. Tôi tuyệt đối không có tin, tuyệt đối không có tin là nếu lớp học vừa rồi ba tuần mà ở Kalama mà mình dời về Việt Nam mà mình có được chừng đó người mà học xuyên suốt ba tuần rất là khó. Bằng chứng là có vài bà con nếu mà vợ không kèm chồng, chồng không kèm vợ thì các vị đã đi, vì buổi đầu vô học cũng hơi khó, hơi ngán, nhưng mà khi mà hai người kèm qua kèm lại, một phần nữa là do cái chuyện mà bay trở về nó ngán, thì họ ráng được mấy hôm thì cuối cùng cái lớp mình theo tôi là thành công 100%, đó là theo tôi 100%, lớp học rất là hoan hỉ.

Hồi trưa nay tôi được một cái tin vui nhưng mà cũng đáng lo, đó là cái số học viện về dự cái khóa học ở Châu Âu, tính cho đến hôm nay là cũng là 70, 80 người, thì trong 5 khóa chúng tôi tổ chức ở bên Thụy Sĩ vừa qua, 5 khóa thì khóa nào cũng chỉ ba mươi mấy thôi, nhưng khóa kỳ này gấp đôi, có nghĩa là khoảng tầm 70, 70 hơn, cũng hoan hỉ, hoan hỉ bà con vượt ngàn dặm đi học, nhưng mà có cái lo đó là không biết giờ cuối các vị có được cấp visa hay không? Rồi có vị nào nữa đường đổi ý hay không? Một là nửa đường đổi ý, hai là có được cấp visa hay không? Nếu mà có hai trường hợp đó là chúng tôi mệt là bởi vì nếu không chuẩn bị chỗ sẵn thì bà con qua thì sẽ rất là mệt, còn nếu mà có chuẩn bị mà bà con qua không đủ thì chúng tôi làm gì với cái chỗ mà mình đã đặt, chỗ ở đã đặt sẵn, cũng hơi khó, bởi vì nếu có trường hợp là mình có thể hỏi được, nhưng mà thời hạn trước phải là bao nhiêu, có trường hợp là trễ qua không có hỏi được cho nên đó là chuyện đáng lo, nhưng mà dù sau cái

chuyện bà con ghi danh nhiều đó cũng là một tín hiệu rất là tích cực cho thấy rằng là cũng còn nhiều bà con tin tấn tu học.

Xin thưa với bà con rằng trước tình hình đó, tình hình những việc chúng tôi vừa trình bày: tình hình lớp học Kalama, tình hình trước mắt là Thụy Sĩ và sau đó là ba tháng, chúng ta có tất cả là ba lớp: Lớp thứ nhất là ở Kalama vừa qua, lớp thứ hai là lớp ở Thụy sĩ, và lớp thứ ba là lớp 3 tháng liên tục tại Kalama trong mùa an cư. Thì trước tình hình đó chúng tôi rất là muốn gửi đến bà con đôi điều mà tôi cho là rất là quan trọng tiếp nối, tuy là quan trọng nhưng nội dung vẫn là tiếp nối những gì chúng ta đã được học trong 14 buổi học vừa qua, và hôm nay chúng tôi chỉ nói một nửa thời gian, còn một nửa thời gian thì theo đề nghị của Ban tổ chức thì chúng ta sẽ dành ưu tiên cho cái buổi vấn đáp, bởi vì hôm trước chúng tôi từ chối không có thêm phần vấn đáp vì chúng ta chưa có nói gì nhiều. nhưng bây giờ thì qua 14 buổi học thì chúng ta đã có được ít nhiều để bà con hỏi, thì bữa nay chúng tôi nhắc sơ sơ mấy điều mà có liên quan đến cái nội dung tiếp nối của mấy buổi giảng trước và liên quan đến sự kiện mà bà con ghi danh cho các khóa kế đây. [5:40]

[06/04/2024 - 11:23 - anhlibrary]

Cái chuyện nó như thế này, thời Đức Phật, Đức Phật còn đó, hiện diện đó, chư Thánh Tăng còn đó, có rất là nhiều người Tăng, Ni và Cư sĩ chưa từng học giáo lý, chưa từng học giáo lý, có nhiều vị Tân thọ Tỳ kheo, tân thọ, mới tu thôi và có những người cư sĩ rồi bận rộn gia đình, công việc lung tung hết, nhưng mà chỉ cần một thời Pháp, một câu nói ngắn, một bài kệ 4 dòng của Đức Phật, của các vị Thánh Tăng người ta cũng đủ để chúng đạo, thì chúng ta làm ơn nhớ rằng là cái chuyện đó, cái chuyện không học gì hết mà chỉ cần nghe một câu mà đắc đạo thì chuyện đó khó như dời núi vậy, bởi vì cái người đủ duyên để gặp Phật không có nhiều lắm đâu, mặc dù trong Kinh nói Ngài gặp rất là nhiều người, gặp cả Chư Thiên, Nhân loại, Phạm Thiên, nhưng mà mình phải hiểu rằng so với cái gọi là biển người, đại dương chúng sinh thì số đó không bao nhiêu hết. Một khi Phật ra đời thì cái số lượng các Ngài độ được chúng sinh, số lượng chúng sinh mà Ngài độ được cũng giống như một nắm cát trên sa mạc thôi, một nắm cát trên sa mạc thôi

Nếu tính tỷ lệ thì cỡ đó, một nắm cát thì số đó không có nhiều, cái số người mà đủ duyên gặp Phật không có nhiều và đủ duyên nghe mà Ngài thuyết giảng, đủ duyên gặp Ngài là một chuyện, đủ duyên để mà hiểu được lời Ngài không phải chuyện dễ, thì họ phải tu rất là nhiều, chính vì họ tu rất là nhiều kiếp cho nên bây giờ đơn giản thôi, Đức Phật chỉ gọi nhớ cho họ cái bài học cũ thôi là họ chúng đạo. Chúng ta hôm nay không có phật, không có Thánh, chúng ta chỉ còn trông đợi vào hai nguồn:

- Một là Kinh điển.

- Hai là Thầy bạn mà mình bắt gặp trên đường tu.

Chỉ có hai nguồn đó thôi: một là kinh điển, hai là Thầy, bạn thì mình phải hiểu ngầm là phàm là nhiều, nếu không muốn nói toàn là phàm, cho nên là mình phải cẩn thận, mình không thể giao phó 100% cái việc tu học của mình cho cái kiến giải cá nhân hay là do cái hướng dẫn của Sư phụ, của thầy bạn mà phải là sự kết hợp thông minh, thông tuệ, không có vị Thầy nào như Phật, như các vị Thánh thời Đức Phật như Ngài Ca Diếp, Ngài Mục Kiền Liên hết. Cho nên đời này mình trông cậy vào hai nguồn: đó là nguồn kinh điển trên mạng và trên giấy in, nguồn hai là Thầy bạn mà mình bắt gặp được, gặp gỡ được mà phải là rất là cẩn thận, bởi vì như là rất nhiều lần tôi nói trừ ra có cái Tam Tạng, trừ ra có cái Tam Tạng, ngay cả cái chú giải, cái số giải thì mình cũng phải rất là cẩn trọng, bởi vì đọc kỹ lịch sử truyền thừa thì mình phải thấy rằng trong chú giải được coi là một cái nguồn cứ liệu tuyệt đối 100% như là Chánh Tạng, thậm chí có người còn nghi ngờ Chánh Tạng được sao chép qua nhiều thế hệ chắc gì còn như là thời Đức Phật, Chánh Tạng mà người ta còn nghi, nói gì là số giải.[9:01]

[09/04/2024 - 12:17 - anhlibrary]

Thì thôi bây giờ riêng tôi thì tôi cứ giả định chúng ta là tuyệt đối tin vào Tam tạng và số giải, nhưng mà các cái nguồn sau này tuyệt đối phải xét lại, bởi vì tất cả các soạn giả, kể cả dịch giả, kể cả dịch giả họ dịch bản Pali nhưng mà mình phải đồng ý với nhau một chuyện đó là cái văn phong, cái ngữ khí rồi cái kiến thức của người dịch tuyệt đối có ảnh hưởng đến cái giá trị, cái chỗ đáng tin cậy của bản dịch của cuốn sách mà họ biên soạn, phiên dịch và rất là nhiều lần tôi nói một điều mà bà con tuyệt đối đồng ý, đó là chúng ta không thể nào thấy được cái tài của cụ Nguyễn Du khi mà chúng ta đọc truyện Kiều bằng tiếng Pháp, tiếng Nhật, không thể nào, không thể nào, bởi vì rất là vô duyên nếu mà chúng ta đọc Truyện Kiều mà bằng bản tiếng Nhật hay là tiếng Do Thái nó kỳ lắm, bởi vì nói cho cùng nha, nói nó hơi đời chút nội dung của truyện Kiều là gì? Là chuyện kể về một cô gái điếm và một anh chàng ăn cướp, hết. Một cuộc tình giữa một cô gái điếm và một anh chàng ăn cướp, hai cái đối tượng mà phải nói là có một cái thân phận cũng không được trong sáng, không được trong sáng lắm, chỉ kể về cuộc tình của một cô gái điếm và anh ăn cướp chứ có gì đâu, thì dĩ nhiên trong đó có lồng vào một chút ít triết lý nhân sinh, gồm có Phật, Lão, Trang chứ còn...Phật, Khổng, Lão, chỉ có ba cái đó thôi, mà lồng chút đỉnh thôi, một chút Phật giáo, một chút Khổng giáo, một chút Lão giáo chỉ vậy thôi là Tam Giáo, rồi một chút cái tâm tình của người Việt Nam, mặc dầu truyện Kiều cái gốc của nó là Thanh Tâm Tài Nhân bên Tàu rồi mình giống như mình chuyển thể nó thành một cái tác phẩm Việt ngữ, chứ còn thật ra truyện Kiều không phải là tác phẩm 100% do cụ Nguyễn Du của mình sáng tác, gần như bản dịch của Đặng Trần Côn vậy đó, gần như bản bản dịch của Tỳ

Bà hành, Bạch Cư Dị gì đó, gần giống như vậy, dĩ nhiên nó hơi khác, tức là cái này không phải là dịch, cái này là chuyên thể, thì làm gì làm chúng ta không thể nào thấy cái hay của truyện Kiều khi ta đọc bản văn ngoại quốc, ngoại ngữ, Tam Tạng Kinh điển cũng vậy, tôi xin đoan chắc 1000% là chúng ta không thể nào mà chúng ta có cùng một thứ tâm tình, một thứ cảm xúc, chúng tôi nhấn mạnh: tâm tình và cảm xúc, khi mà đọc bản dịch một bài kinh của các dịch giả khác nhau, tôi nói thẳng luôn như của Ôn Minh Châu, bản dịch của Ôn Tuệ Sỹ, bản dịch của Ôn Nhất Hạnh, Ôn Thiện Châu bên Paris, 4 vị, của Ngài Minh Châu, của Ngài Tuệ Sỹ, của Ngài Nhất Hạnh, Ngài Thiện Châu, bốn vị đều dịch một bài kinh tôi nói chẳng hạn như bài Kinh Tám pháp an lành, Ngài Minh Châu cũng có dịch, Hòa Thượng Nhất Hạnh cũng có dịch, Tuệ Sỹ, Minh Châu đều có dịch, hoặc là kinh nào đó trong Trung Bộ, trong Tăng Chi, Tương Ưng, thì có ông Phạm Công Thiện cũng dịch một vài bài trong Tương Ưng Bộ Kinh, Phạm Công Thiện. Tôi nhìn qua các bản dịch đó tôi thấy rõ ràng là có một tâm tình, cảm xúc rất là khác biệt khi mình đọc các bản dịch khác nhau, thấy chưa, mà liệu trong số những Tăng, Ni, Phật tử Việt Nam có bao nhiêu người mà đọc thẳng nguyên bản Pali khi mà nghiên cứu về Tam Tạng và chú giải, tuyệt đại đa số, tuyệt đại đa số chúng ta đọc qua các bản dịch, chưa kể là những bản dịch đó được người Âu Mỹ họ dịch qua tiếng Âu Mỹ, rồi tiếng Âu Mỹ đó được dịch ngược trở lại qua tiếng Việt, nó đi qua tới mấy trung gian như vậy rất là khó, khó lắm, và chưa kể hôm nay có không ít Phật tử Việt Nam mà tôi không loại trừ là Tăng Ni tìm hiểu Phật giáo không thông qua Tam Tạng, số giải Pali mà lại đọc, tìm đến đọc Kinh Phật, tìm đến Phật pháp thông qua những học giả mới ghê chứ, thí dụ như tôi có tiếp xúc nhiều, nhiều, có nghĩa là không ít, nhiều người họ biết đến Phật pháp thông qua ông Osho, biết Phật pháp thông qua Krishnamurti, biết Phật pháp thông qua Hermann Hesse, biết Phật pháp thông qua một tác giả, một sư phụ người Thái như Ngài Ajahn chah hay bà Achaan Naeb họ đọc ở đâu đó rồi họ thích quá cái họ mới tìm đến Phật pháp. Bây giờ mấy cái sách về... sách của Ngài Ajahn chah, Bà Achaan Naeb được dịch qua ...tôi tận mắt, tôi tận mắt thấy đó nha, tôi thấy có tiếng Pháp, tiếng Anh, tiếng Đức, và các vị vào trong Google, đó là tôi thấy sách giấy bán bên mấy nhà sách của Đức và Thụy Sĩ, còn nếu quý vị online, quý vị thấy Bà Achaan Naeb, Ngài Ajahn chah, Ngài Buddhadasa có cả tiếng Tây Ban Nha, tiếng Ý, tiếng Indonesia, có, trên google tôi thấy, tôi thấy có, tôi thấy vui mà tôi giật mình: tôi nói, chà, đọc Ngài Ajahn chah, đọc Bà Achaan Naeb mà các vị này giảng về kinh Phật, mà bây giờ lời dạy của các vị được dịch qua một ngoại ngữ như vậy rồi từ đó mà ai đó họ dịch ngược trở lại là mệt mỏi lắm, rất là mệt mỏi. Từ nãy giờ tôi đánh một vòng rộng mênh mông để tôi nói cái gì, tôi nói rằng:

1/ Tôi kêu gọi nếu có thể nên làm quen với kinh Phật bản gốc.

2/ Đừng có tuyệt đối tin cậy vào cái biết của mình, của sự phụ mình, của các nguồn tư liệu tham khảo mà mình có được hoặc là mình có liếc mắt qua hãy cẩn thận. Nói như vậy không hề có nghĩa là chúng tôi gieo rắc cho các vị một cái sự hoang mang, nghi hoặc, không phải mà tôi chỉ muốn gửi cho các vị một sự cẩn trọng, cẩn trọng, chứ không phải gieo cho các vị sự hoang mang, tuyệt đối đó không phải là ý chúng tôi, mà ý chúng tôi là chỉ xin chia sẻ là rất hy vọng bà con cẩn trọng, cẩn trọng khi mà tiếp xúc với các văn bản kinh Phật đầu đó là bản dịch hay là biên soạn là bởi vì tôi cũng dựa vào trong kinh Đại Bát Niết Bàn, rồi dựa vào trong Tăng Chi Bộ Kinh phần 5 Pháp, phần Đức Phật Ngài giảng cho Ngài Anan về hai ông thợ mộc, thì trong đó Ngài dạy rằng là khi Ngài không còn nữa, thì giữa hàng Tứ chúng mà có những mâu thuẫn xung đột, với những chống trái bất đồng với nhau về giáo lý trong một cuộc tranh luận nào đó thì cả các bên nên ngồi xuống để xét xem những cái điểm dị biệt đó, nó có đáng được thông qua hay không? có đáng được thông qua hay không? thí dụ như là nó, nó chỉ có chút dị biệt trong ngôn từ, nhưng mà không có cái khác biệt, không có mâu thuẫn về cái nghĩa lý thì thôi thông qua. Chứ còn mà chúng ta thấy rằng như trong Kinh nói có lúc Đức Phật Ngài nói về cái cảm thọ,

- Ngài nói Thọ có một thôi, đó là Thọ Uẩn, tức là cái cảm nhận của thân và tâm gom chung thành một.
- Có lúc Thọ Ngài kể có hai đó là Thân Thọ và Tâm Thọ, đó là cảm giác của Thân, cảm giác của Tâm.
- Có lúc Thọ Ngài kể có ba, đó là Khổ, Lạc, Xả.
- Có lúc Ngài kể có 5: Khổ, Lạc, Ưu, Hỷ, Xả.
- Có lúc Ngài kể có 6: tức là Thọ trong Nhãn, Nhĩ, Tỷ, Thiệt, Thân, Ý, tức là Thọ ở đây là nói theo trong tạng Kinh.
- Thọ theo A Tì Đàm thì Thọ của Nhãn, Nhĩ, Tỷ, Thiệt thì nó đều Thọ Xả.
- Còn Thọ của Thân thì có lúc Khổ, lúc Lạc.
- Còn thọ của Ý là Ưu, Hỷ, Xả, nhưng mà bên đó là nói theo trong A Tì Đàm chứ còn trong trường hợp Thọ kể có 6 thì nó như thế này: lúc bấy giờ không có Thọ, ở đây không phải Thọ của Nhãn Thức mà Nhãn Thọ đây có nghĩa là những cái cảm xúc Khổ, Lạc, Ưu, Hỷ, Xả, khi mà mắt ta thấy cái gì, khi mà tai ta nghe cái gì, thì Thọ phân tích theo cái hướng này nè thì nó mới gắn với Pháp môn Tuệ Quán. Nếu mà Nhãn Thọ mình hiểu Nhãn Thức Thọ Xả là mình cái đó học cho biết như vậy vì cái đó quá chi ly đi, quá chi ly, học cho biết vậy thôi, chứ trong thực tế tu chứng là chúng ta phải biết thêm là có trường hợp 6 Thọ ở đây những cái Khổ, Lạc, Ưu, Hỷ, Xả có được từ cái chuyện thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng, đương nhiên nó là gián tiếp, chứ không phải là trực tiếp, nó là gián tiếp, nhớ nha. Cho nên nhiều khi chúng ta cảm đầu chúng ta cái, chúng ta cái, nhất là học ba mớ, Tây nó có câu như thế này: “người không đọc sách thì

rất là đáng sợ, mà người chỉ đọc có một cuốn thì đáng sợ hơn nữa” vì nó dốt không có đáng sợ, mà nó biết ba mớ rồi nó tự hào với cái dốt của nó, cái đó mệt lắm. Như một nhà thơ của Canada, bà nói thế này, một nữ sĩ, bà nói: “cái sự ngu dốt của ai đó tôi chịu được, nhưng mà cái lòng tự mãn với cái ngu dốt đó thì tôi chịu thua, nên nhớ cẩn thận, cái đó rất là quan trọng. Không cần cái gì cao siêu, chỉ riêng một cái chiếc lá, lá me, tôi lựa cái lá me nhỏ nhất, là lá me, lá phượng, nó nhỏ xíu vậy đó, nếu mà bây giờ chúng tôi tách riêng mỗi người trong lớp học này nè, lớp học này bây giờ có 30 người đứng không?, 30 người, 50 người, tôi tách riêng ra, không cho các vị thấy, không cho các vị nhìn nhau, không cho các vị nghe nhau, không cho các vị trao đổi tin nhắn với nhau, cách biệt hoàn toàn, tôi hỏi riêng các vị, một là cho các vị viết ra giấy, hai là hỏi bằng miệng đề nghị các vị diễn tả cái lá me, tôi nghĩ rằng không có giống nhau, mỗi người diễn tả một cách, tức là anh hãy cho tôi biết, hoặc là anh hãy viết xuống tất cả những gì anh biết về cái lá me? Tất cả những gì anh biết, những kỷ niệm, những kiến thức, những cảm xúc, những cảm nhận, những nhận thức, những hình dung, những liên tưởng, hình dung, liên tưởng, cảm nhận, kiến thức của anh về cái lá me, anh ghi hết xuống tờ giấy này cho tôi, chỉ có lá me thôi thì mình biết rằng có rất nhiều cách nói, rất là nhiều cách nói chứ không phải chỉ có một cách nha, nhiều lắm, thì tùy trường hợp mà Đức Thế Tôn Ngài trình bày các cái vấn đề giáo pháp, theo một cái hướng nào đó, một cái cách nào đó. Tinh thần thì có một thôi, như Ngài dạy biển chỉ có một vị là mặn. Tất cả lời dạy của Ngài chỉ có một hướng nhắm đến duy nhất đó là giải thoát, rồi có lúc khác Ngài dạy rằng: trong toàn bộ các pháp thoại mà Ta thuyết giảng một đời Ta chỉ nhắm đến hai nội dung:

1/ Là nói về cái khổ và con đường thoát khổ, xác định mọi hiện hữu là khổ, và xác định thế nào là con đường thoát khổ, Ngài chỉ nói chừng đó thôi và tùy căn cơ của chúng sinh mà có lúc cái khổ đó Ngài nói một cách khác nhau, có chỗ nói đến cái Khổ Ngài nói cái khổ nó VÔ THƯỜNG, KHỔ, VÔ NGÃ, có chỗ khổ Ngài chỉ nói SANH, DIỆT đủ rồi, Ngài không nói đến bao nhiêu cái bản chất, căn bản của cuộc đời, Ngài chỉ nói chữ VÔ THƯỜNG là đủ rồi, nói đến tính SINH DIỆT là đủ rồi, có lúc Ngài nói đến các cảnh giới tái sinh, khi nói đến cái khổ luân hồi Ngài chỉ nói rằng: máu và lệ mà chúng sinh đổ ra trong vòng luân hồi nó nhiều như nước trong bốn biển, sữa mẹ mình đã bú trong vòng luân hồi nó nhiều như nước trong bốn biển chỉ nói vậy thôi. Có lúc Ngài lại nói các cảnh giới tái sinh như là NOÃN, THAI, THẤP, Ngài không nói nhiều, Ngài không nói nhiều, Ngài không nói gì máu lệ hết, không có, Ngài chỉ cho biết rằng trong cái vòng luân hồi có lúc thì mình sinh ra nguyên con, có lúc sanh ra trong trứng, có lúc sanh ra trong môi trường ẩm thấp, có lúc thì sinh ra theo cái cách đột hiện. Một cái người hữu duyên nghe nhiều đó là đã nổi da gà rồi, ớn rồi, các vị mà coi cái quá trình hình thành cái bào thai thấy ngán lắm,

ngán lắm, không có muốn tái sinh nữa, ghê quá đi, từ cái lúc mà phôi, còn là cái phôi trong bụng mẹ rồi nó từ từ nó hình thành ra một cái miếng thịt bằng ngón tay vậy đó, bằng đầu ngón tay vậy đó, rồi từ từ nó ra các chi, rồi nó ra nguyên hình đầu mình tay chân rồi nó phập phồng, phập phiu trong bụng mẹ, rồi tới cái lúc mà nó được chào đời, trời đất ơi, ta nói chỉ riêng cái chuyện mà noãn, thai, thấp, hóa là mình hết muốn luân hồi, có lúc thì Ngài nói đến cái khổ luân hồi thông qua một chuyện nghe rất là lạ đó là thực phẩm, trong các đề mục có đề mục là āhāre-paṭikūla-saññā có nghĩa là quán niệm về cái sự đáng chán ở trong thực phẩm, luân hồi mình chỉ nghĩ đến cái đó là đủ ngán rồi. Tức là mỗi một hạng chúng sinh nó có một loại thực phẩm riêng, vì cái nhu cầu nuôi mạng, nuôi sống mà phải làm bao nhiêu chuyện để kiếm ăn, cái hành trình kiếm ăn không phải dễ, khi có được miếng ăn rồi phải chế biến, rồi phải tiêu thụ, tiêu hóa, bài tiết, thì hành giả ngồi nghĩ tới nó thấy ớn, thấy toàn bộ tâm thân này nó chỉ có gói gọn trong miếng ăn thôi, không có miếng ăn thì thân này nó lặn ra nó chết. Bao nhiêu trí tuệ, sự nghiệp, đời đạo, danh tiếng, quyền lực, tình cảm, bao nhiêu thứ chỉ cần mà mình thiếu mình không có ăn là kết thúc. Chỉ cần mất thở là mình kết thúc. Chỉ cần thân nhiệt mà nó ngưng là kết thúc. [24:28]

[10/04/2024 - 12:06 - anhlibrary]

Thế là Ngài dùng nhiều cách để Ngài nói về cái Khổ. Chỉ riêng này giờ tôi đang nói về cái Khổ thôi đó.

Còn nói tới con đường Thoát Khổ thì Ngài có nhiều cách, có lúc Ngài chỉ nói không nên dễ dãi, trước khi Niết Bàn Ngài có nói rằng :

- VẠN HỮU Ở ĐỜI LÀ VÔ THƯỜNG, HÃY TINH TẤN TU TẬP CHỚ CÓ DỄ NGƯỜI, xong. Có lúc Ngài gom hết toàn bộ cái con đường giải thoát vào một chữ là Không Dễ Người, rồi. Không dễ người đây có nghĩa là không có tiếp tục sống trong bất thiện, không có coi thường cái điều ác nhỏ mà làm, không có coi thường điều thiện nhỏ rồi không làm, và biết trân quý từng giây phút thời gian của kiếp người, của một cái người biết Chánh Pháp. Hồi xưa mình không biết đạo thì không nói gì, nhưng mà khi mình biết Chánh Pháp rồi, thời gian nó quý ghê lắm, quý ghê lắm. Bởi vì mình phải nhớ rằng mang thân người là đã khó, mà gặp được Phật Pháp khó hơn, khó hơn nữa, và gặp được Phật Pháp rồi hiểu được Phật Pháp, mà tin được Phật Pháp, hành trì được Phật Pháp, thì càng bội phần, vạn phần khó khăn. Phải không. Thì có lúc Ngài nói đến cái con đường tu học chỉ có một chữ Dễ người, Không dễ người. Có lúc Ngài nói đến có hai chuyện thôi: Chỉ và Quán. Xem ở trong Tăng Chi, trong Tăng Chi Bộ Kinh, Tăng Chi phần Hai Pháp, Ngài chỉ nói đến Chỉ và Quán. Có lúc con đường giải thoát Ngài nói qua Tam Học Giới, Định, Tuệ. Có lúc Ngài nói qua con số 4 là 4 Niệm Xứ, 4 Chánh Cần, 4 Như Ý Túc. Rồi có lúc Ngài nói là số 5: Tín, Tấn, Niệm, Định, Tuệ. Có lúc Ngài nói 6, tức là sống

bằng Niệm và Tuệ khi mà 6 Căn tiếp xúc 6 Trần. Có lúc Ngài nói tu là 7 là Thất Giác Chi. Có lúc Ngài nói 8 là Bát Chánh Đạo. Đây.

Cho nên tùy chỗ mà Ngài trình bày về cái Khổ, trình bày cho mình ngán, mình sợ mình chán, không giống nhau. Rồi nói đến con đường giải thoát thì Ngài cũng tùy trường hợp mà Ngài nói không giống nhau. Hôm nay chúng ta học Phật Pháp, chúng ta cứ nhớ lấy mấy cái này, lời Phật nguyên thủy thường là rất cô đọng, là vì sao? Là vì Đức Phật nhìn thẳng vào cái bản tâm của đối tượng trước mặt Ngài biết rõ căn cơ của họ, trình độ của họ ra sao, họ hợp với cái gì, cái gì là nó khế hợp với căn cơ của họ, tâm lý của họ, cho nên Ngài chỉ nói một câu rất là ngắn gọn, rất là cô đọng, đủ để người đó chứng. Đủ rồi, và có một điều là đối với người đó như vậy là Ok nhưng đối với người khác thì rất khó. Nếu không muốn nói là không thể, có nhiều câu nếu mà không có chú giải là không có tài nào hiểu nổi, không tài nào. Cho nên hôm nay có một cái bi kịch đó là rất nhiều người đọc Kinh Phật, đọc Chánh Tạng thông qua các bản dịch, họ dùng kiến thức ngôn ngữ, ví dụ như họ đọc bản tiếng Anh thì họ xài kiến thức tiếng Anh, họ đọc bản tiếng Việt thì họ dùng cái kiến thức tiếng Việt để họ hiểu lời Phật. Mặc dù các dịch giả có cố gắng tận lực cách mấy đi nữa nhưng mà phải hiểu ngầm là không tài nào mà có một bản dịch mà lột tả 100% ý nghĩa lời Phật, không phải nói vậy có nghĩa lời Phật là mù mờ khó hiểu, không phải nha. Tôi không có nói cái đó nha, nhưng mà có nhiều chỗ nội dung rất là cô đọng.

Thí dụ tôi cho các vị địa chỉ nè, các vị vào ở trong cái Suttanipāta mà Ngài Minh Châu dịch Kinh Tập, đọc cái đó mới thấy khiếp, cho địa chỉ luôn chẳng hạn như là bài Kinh Tê Nguu Một Sừng, Tê Nguu Một Sừng, đúng ra cái đó phải dịch là Sừng Tê Nguu mới đúng, dịch sát là dịch cho đúng là Sừng Tê Nguu, Kinh Tê Giác, kêu là Kinh Tê Giác, Tê là Tê Nguu, còn Giác là Sừng, Khaggavisāṇa là cái sừng của con tê giác, Kinh Tê Giác hoặc là Kinh Pārāyana tức là kinh Đáo Bỉ Ngạn của Nam truyền chứ không phải là Kinh Bát Nhã Ba La Mật của Bắc truyền, Đáo Bỉ Ngạn của Nam truyền, kinh Pārāyana rồi thêm nữa 6 cái bài Kinh mà chúng tôi đã thuyết giảng, đã giảng trong nhiều năm trước, chúng tôi gom lại thành là Lục Tạng Chân Kinh, bài Kinh mà Đức Phật Ngài giảng sáu bài Ngài giảng trong một đêm Đại Hội Chư Thiên ở trên Tuyết Sơn, sáu bài cho sáu căn tính, sáu cái khuynh hướng tâm lý chúng sinh, thì các vị đọc sáu với hai là tám, tám bài đó mà đọc bằng Chú Giải đó, mà trước khi đọc Chú Giải các vị đọc bản Chánh Tạng trước. Cực kỳ mơ hồ. Tức là đọc gồng, mình gồng đó, mình dùng cái kiến thức tiếng Việt của mình thì mình đọc loáng thoáng, loáng thoáng, chứ còn phải nói cái đó là phải có kiến thức giáo lý. Tôi nói huyet toet luôn là kiến thức A Tỳ Đàm, phải có kiến thức A Tỳ Đàm rồi đọc Chú Giải thì mới hiểu tám bài Kinh mà tôi vừa nói, nha. Tức là bài Kinh Pārāyana bài Kinh Đáo Bỉ Ngạn, bài Kinh Tê Giác. Mà bài Kinh Tê Giác

vui lắm, bài Kinh Tê Giác mình đọc sơ mình đọc thấy Ok, rất Ok. Hồi đó tôi cũng tưởng vậy, tưởng Ok. Nhưng mà tới lúc mình coi trong kia mình mới hết hồn. Thấy mình ngu thiệt, mình dốt thiệt mình mới nghĩ nó Ok. Rồi cái bài Kinh Đáo Bỉ Ngạn cũng vậy. Và bài Kinh mà Đức Phật Ngài giảng cho 16 vị đệ tử bà la môn Bāvāri, bài Kinh đó nội dung phải nói là khó khăn nghiêng trời đó, nhưng mình mới liếc vô thấy cũng Ok mà. Nhưng mà nó không Ok, không phải dễ nuốt đâu. Rồi thêm sáu bài kia nữa, sáu bài mà chúng tôi giảng nhiều năm trước, nãy chúng tôi có giới thiệu. Thì tám bài này đó là các vị biết hồi đó tôi tưởng là tôi giỏi không hà, thiệt. Lúc đó tôi tưởng tôi với Ngài Xá Lợi Phất chắc cũng tầm tầm nhau, Tôi nó thiệt luôn, Tôi nghĩ tôi với Ngài Xá Lợi Phất chẳng qua chắc Ngài giỏi hơn mình chút đỉnh thôi. Chắc nhiều người Việt Nam cũng nghĩ như vậy. Nghĩ chắc mình với Ngài Xá Lợi Phất, Ngài A Nan cũng tầm tầm với nhau vậy đó, mình tưởng vậy. Trời đất ơi, tới lúc tôi vô ở trong bộ Mahāniddeśa mà Ngài giải mấy bài Kinh mà tôi vừa nói, rồi tôi vô trong cái bộ Paṭisambhidāmagga đọc mới hết hồn, tôi nói trời đất ơi vậy mình hiểu lắm hả ta, mình hiểu lắm mà cái may là mình còn nhận ra là mình lắm, chứ bây giờ là mình cứ lặng lẽ mình online rồi mình thấy nhiều cha coi như vẫn còn giữ suy nghĩ là họ bằng Ngài Xá Lợi Phất. Có nghĩa là mấy cái bài Kinh cứ mở ra bản tiếng Việt của Ngài Minh Châu đó là cứ nhìn bản tiếng Việt đó rồi một bên là tự điển Hán Việt của Đào Duy Anh, bên là tự điển tiếng Việt của Nguyễn Lâm Hà Nội, gia tài có nhiều đó thôi. Một bên là quyển của ông Đào Duy Anh, bên là của ông Nguyễn Lâm, hai cuốn đó là coi như hành trang đó, hành trang đó. Hai quyển đó bắt đầu mới làm hai cái chìa khóa vàng coi như hai cái chìa khóa đó gọi là Thâm Nhập Kinh Tạng, bởi vì họ tự tin là họ có Trí Tuệ Như Hải, đấy. Nhớ không, rồi, không đủ đâu quý vị, không đủ. Tuy nhiên nhớ giùm cái này là tất cả cái biết mà chúng ta có được từ cái nguồn Chú giải Tam Tạng vẫn chưa tới đâu hết. Vì sao? Là vì trong đó các vị Thánh họ chỉ giải thích cho mình điểm khó ở cái thứ nhất là vừa sức với các vị, và cũng tìm cách để cho mình nè, cái đám hậu học của mình nè, hiểu. Chứ còn tôi tin chắc 1000% các vị cũng đồng ý với tôi rằng là mỗi bài Kinh trong Tam Tạng, Ngài Xá Lợi Phất, Ngài hiểu sâu và rộng hơn rất là nhiều vị A La Hán khác. Chắc các vị phải đồng ý với tôi chuyện đó. Đệ Nhất Trí Tuệ mà, nhớ nha. Ngài Xá Lợi Phất hiểu những bài Kinh đó hoặc là Ngài Kaccāyana chắc chắn là Ngài Kaccāyana và Ngài Mahākōṭṭhita Đệ Nhất về Vô Ngại Giải, thì cả ba vị này nè, còn nhiều vị nữa Ngài A Nan, Ngài Ca Diếp tôi chưa kể, nhiều lắm. Tôi kể ba vị tượng trưng thôi. Tôi tin chắc 1000% là ba vị này mà giải thích 152 bài Trung Bộ và 32 bài Trường Bộ, 7700 bài Tương Ứng và 9500 bài Tăng Chi thì khác mình nhiều lắm, khác nhiều lắm, mà chẳng những khác mà còn vậy mới ghê nè, các Ngài tuyệt đối có khả năng là triển khai mỗi bài như vậy theo nhiều cách khác nhau, chứ không phải bữa nay là ngày 13 tháng 7 năm 2024 các Ngài giải thích

xong cái buổi sau mình hỏi các Ngài cũng giảng y chang vậy, không. Nội dung, tinh thần, đúng, là chỉ có một. Nhưng mà các Ngài còn có vô số cách để mà giải thích, để mà ví dụ, để mà chứng minh, để mà minh họa, chứ không phải chỉ có một cách, đấy, nhớ cái đó nha. Tôi tuyệt đối tôi tin chuyện đó. Bởi vì chính tôi thấy trong Chú Giải, chỉ một chữ đó mà có thể giải thích ra trăm cách trong trăm trường hợp, một chữ một thôi. Ghê như vậy đó. Đây là lý do vì đâu mà tôi đang tận lực để làm bộ mà tôi nghĩ rằng tới ngày tôi chết bộ đó cũng không bao giờ in, vì nhiều lý do:

Rượu ngon không có bạn hiền,

Không mua không phải không tiền không mua.

Ai xài cái đó đây? Tôi dò hết trong Chú Giải, tôi đã đọc hết trong Chú Giải, tôi phải nói mạnh miệng tôi đã đọc hết Chú Giải. Tôi coi tất cả những cái chỗ mà định nghĩa cái chữ vipassana đó, tôi lựa cái chỗ nào mà tôi thấy rằng đầy đủ nhất, nói nhiều nhất về chữ vipassana. Bản Pali, tôi mới lấy cái đó tôi dò vô một chỗ. Rồi chỗ nào mà nói về Ngài Xá Lợi Phất chữ Sariputta mà tôi thấy chỗ

nào mà nói nhiều về Ngài đó, tôi mới lấy cái phần đó tôi để vô một chỗ, và sau này cứ đọc đâu mà tôi thấy cái gì có liên quan đến Ngài Xá Lợi Phất tôi mới dò vô hết một chỗ, sau này chỉ cần mà mình gõ cái chữ Sariputta thì có bao nhiêu chuyện Ngài Xá Lợi Phất. Rồi cái chữ vipassana mình cứ gom lại hết những định nghĩa mà mình thấy là cần thiết mình dò vô hết một chỗ, và mình ghi xuất xứ nha. Ví dụ như theo trong Trung Bộ Kinh, bài Kinh nào, chữ vipassana được giải thích ra sao? Bài Kinh nào? Được giải thích ra sao? Rất là thú vị. Rất là thú vị, nha. Cho nên chỉ một chữ thôi đó có cả hàng trăm cách giải thích, không mâu thuẫn nhau nha, không mâu thuẫn. Có cái mỗi một chỗ vậy đó thì ý nghĩa được triển khai sâu, rộng về một hướng, nhớ nha. Mà tại sao trưa nay tôi lại nói cái này? Là bởi vì tôi muốn nói cái này nè. Mình học mình thấy 121 Tâm. Tại sao có chỗ gom lại còn có 1 là sao? đấy.[35:46]

[10/04/2024 - 09:14 - anhlibrary]

Rồi mình thấy trong Kinh điển Chánh Tạng có cái chỗ nào mà nhắc tới con số 13 Tâm Sở Tợ Tha không? Không, không hề có mà tại sao ở đây có? Rồi ở trong Kinh Tạng có chỗ nào mà mình thấy nói đến con số 14 phiền não không? Không có, mà tại sao mình học trong A Tỳ Đàm lại có. Thấy chưa, và chưa kể là phiền não có trường hợp kể theo Tạng Kinh, có trường hợp kể theo Tạng A Tỳ Đàm, kể Tạng Kinh mình thấy có não hại, gian dối, lừa đảo, khoác lác, huênh hoang, làm biếng, bất tín, Tạng Kinh kể rất là nhiều phiền não, nhưng mà trong A Tỳ Đàm mình thấy không phải chỉ có Tham, Sân, Si, mà còn Ái, Mạn, Kiến, Nghi, Hôn trầm, tầm lum hết. Sân, Tật, Lận, Hối, Tham, Tà kiến, Ngã mạn, đúng không? Nhưng mà tại sao ở trong Chánh Tạng thì không, không có kể mà con số, không có hề nhắc tới con số 14, rồi Tâm Thiện ở trong

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

Chánh Tạng chỉ có kể đến là 37 Bồ Đề Phần, mà trong đó Chánh Niệm được nhắc đi nhắc lại rất là nhiều lần. Trí Tuệ được nhắc đi nhắc lại rất là nhiều lần. Định được nhắc đi nhắc lại rất là nhiều lần. Nhưng mà trong Chánh Tạng, trong Kinh Tạng mình có thấy chỗ nào mà nói tới là 25 Tâm Sở trong Kinh Tạng, không, thấy chưa? Rồi hôm nay những cái người mà chỉ có biết học Kinh Tạng mà mù tịt không biết gì về A Tỳ Đàm thì khi họ nghe mình nè, nghe cái đám trong lớp này nè, mở miệng ra mà nói Tâm 121 hoặc là 89 là thấy mình ngộ ngộ rồi, cái đạo nào lạ rồi, 6 Thức, nam truyền là 6 Thức, bắc truyền là 8 Thức, chứ làm gì có 121, nha, rồi. Rồi mình thấy là Tham, Sân, Si, Ái, Mạn, Kiến, Nghi, thì le hoe vài ba phiền não thôi chớ mắc gì lên tới 14 là sao? Rồi còn bên thiện, bên Tâm Thiện thì mình thấy rồi đó 37 Bồ Đề Phần, mà Đức Tin được nhắc tới đâu hai lần, rồi còn Chánh Niệm thì nhắc tới bao nhiêu lần? Rồi Trí Tuệ, Định, nhắc được bao nhiêu lần? Phải không? Nhưng mà có cái nào mình thấy có 25 không? Không. Chánh Tạng nha, Tôi nói Chánh Tạng, trong Kinh Tạng không có. Nói vậy có nghĩa là những người nào mà không có học A Tỳ Đàm thì làm ơn đừng có mắng là A Tỳ Đàm nói dư, nói thừa. Mà ai học A Tỳ Đàm mà không đọc Kinh Tạng thì làm ơn cũng đừng có nói người ta là nông cạn, dở hơn mình, người ta chật hẹp hơn mình, và ai mà chỉ biết Kinh Tạng và A Tỳ Đàm mà không biết Tạng Luật thì cũng làm ơn nhớ rằng Tạng Luật là một trong ba Tạng. Mà chỉ biết Tạng Luật mà không biết hai Tạng kia thì đương nhiên đó là một sự bất cập không tha thứ được, đấy. Cho nên tôi muốn nói cái gì? cái gì cần học hết. Nhưng mà đừng bao giờ đào hang giấu mình, đừng bao giờ xây nhà ngục tự nhốt mình, vì ngoài kia là trời cao đất rộng, nắng gió mưa sương, mênh mông bát ngát, không lý gì bà mẹ sanh mình ra tay chân lành lặn không bị xiềng xích, chỉ vì tôn giáo, chính trị, văn hóa, mà tự mình trở thành tù nhân tự nguyện, chết ở trong một quan điểm, một học thuyết chính trị, chết trong một quan điểm, một học thuyết, một lý luận tôn giáo. Tự giam nhốt mình trong cái gọi là Phật Giáo Bắc Truyền, Nam Truyền, Cao Đài, Hòa Hảo, đấy. Không được, không thể được, chúng ta không thể, trời cao rất rộng, mình lành lặn tay chân Ok, không nên làm tù nhân tự nguyện với những cái đời sống gọi là chim lồng cá chậu đâu đó là về khoa học. Có người bị nhốt tù trong khoa học nha, có. Với kiến thức về toán, lý, hóa, mà họ tự giam nhốt họ, xin lỗi họ biết được bao nhiêu về toán, về lý, về hóa, họ biết được bao nhiêu? Lấy cái đó làm cái chuồng nhốt mình trông, cái gì mà nó không có ứng, nó không có thuận ứng với cái biết của mình thì cái đó sai bét, cái đó nghĩa là mình đang tự nhốt tù, cái gì mà nó không có ứng với cái niềm tin Hồi giáo, Cơ đốc, Ấn giáo, Do thái, Phật giáo, của mình thì cái đó là sai, có chịu nổi không? Đó là tù. Cái gì mà nó không thuận ứng với quan điểm triết học, chính trị của mình thì cái đó là sai bét, thì cái đó phải là ở tù không? Ở tù chứ, ở tù. Có nghĩa là chính mình

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

không dám vượt thoát ra đó. Tuy nhiên, vượt thoát ở đây là gì? Vượt thoát có hai trường hợp:

- Vượt thoát để không bị cầm tù.

- Vượt thoát vì muốn nổi loạn, không tuân thủ một nguyên tắc nào hết.

Không biết là bao nhiêu lần tôi nói, một người được gọi là kẻ sĩ ngoài xã hội, hay là một tu sĩ, một cư sĩ trong Phật giáo, cũng phải nhớ nó bốn chữ: Kinh, Quyền, Hành, Tàng.

Kinh là phải nguyên tắc. Sống là phải biết đến nguyên tắc, mình lấy mắt mình nhìn mình tưởng con thú nó không có nguyên tắc, sai. Người ta hay nói là gì? Như thú hoang, sai. Thú hoang con thú nó có nguyên tắc, nó tuân thủ thiên nhiên kinh khủng lắm. Người thú gì cũng phải có những nguyên tắc, sống sai nguyên tắc là chết. Cho nên phải biết tôn trọng những nguyên tắc, đấy. Đó gọi là Kinh. Kinh nghĩa là phải biết tôn trọng nguyên tắc.

Nhưng mà Quyền, Quyền tức là quyền biến, là phải có khả năng linh hoạt, linh động, mình không thể nào mà tự giam nhốt mình trong những cái lồng chậu. Đó là Quyền.

Kinh là tôn trọng nguyên tắc, nhưng mà Quyền là có khả năng quyền biến, linh động.

Hành là lúc nào? Là lúc ra tay hoạt động, dẫn thân, trình diện, trình làng lúc nào.

Nhưng mà Tàng, Tàng có "g", trường hợp nào là phải ẩn thân dấu mặt, chứ không phải lúc nào mình cũng chường ra, NO, NO. Lúc nào là lúc mình cần phải lộ mặt, lúc nào mình cần phải lộ diện, lúc nào cần phải dẫn thân, cần phải hành động trước ánh sáng mặt trời, trước bàn dân thiên hạ. Nhưng mà lúc nào co lại dấu mình, dấu mặt, ẩn thân, lúc nào? Lúc nào gọi là tùy duyên mà tiến, thoái, tùy duyên tiến thoái.

Vậy bốn chữ Kinh, Quyền, Hành, Tàng, bốn chữ này trong Kinh gọi là kālena, tùy Duyên. Tùy duyên mà gọi là sống một cách thông minh, là yoniso manasikāra. "Yoniso" ở đây nó gồm bốn chữ này, biết trường hợp nào, biết lúc nào, biết thời điểm nào mà để Kinh, Quyền, Hành, Tàng, thì bốn cái đó được gọi là yoniso manasikāra biết lúc nào nên làm cái gì? cái gì, cái gì... Ngay cả một bậc đại thánh như Đức Phật có lúc Ngài đi hoằng pháp gặp gỡ vua chúa, đại gia, nông dân, bao nhiêu thành phần đen đúa mù mịt nhất của xã hội, cỡ nào hể hữu duyên là Ngài gặp, nhưng có lúc Ngài quay về với các vị Tỳ Kheo không tiếp xúc Cư Sĩ, có, có lúc chung quanh Ngài suốt mấy tháng trời chỉ có Chư Tăng, rồi có lúc chỉ một mình Ngài với Ngài A Nan, và có lúc chỉ có một mình Ngài, một mình Ngài mà thôi. Chứ nói theo kiểu mình bây giờ là Ngài là một nhân vật lớn là sự có mặt của Ngài là đại phước cho chúng sinh, phải thường xuyên cho chúng sinh thấy mặt, NO, đó là phàm mới nghĩ vậy, chứ còn Ngài thì biết rất rõ lúc nào là lúc cần nói, lúc nào là lúc cần im lặng, lúc nào là

dành cho đại chúng, lúc nào là dành cho nội bộ Tăng Già và lúc nào là Ngài chỉ còn lại một mình Ngài, đấy, nhớ nha. Thì mình đọc Kinh điển cũng vậy, đừng bao giờ tự giam nhốt mình cứ gương Phật, cái gương sáng, gương lành Thế Tôn còn đó, mình cứ nhớ phải tỉnh táo, trang bị những thứ cần thiết để rồi tùy duyên, trang bị những thứ cần thiết để rồi tùy duyên mà sống, thích hợp thích ứng với từng thời điểm, chẳng hạn như tuổi nào làm được cái gì, tuổi nào nên học cái gì, tuổi nào nên bận tâm cái gì, và tuổi nào nên tránh cái gì, là bắt buộc phải biết. Rồi tình trạng sức khỏe của mình nó có cho phép mình tung tăng như trước đây nữa hay không?, rồi điều kiện tài chánh, hoàn cảnh gia đình, nhớ nha. Tuổi tác, Sức khỏe, Tài chánh, Tình trạng gia đình. Rồi chưa kể là nếu mình còn ở ngoài công sở, hăng xướng, chung quanh mình còn có người khác nữa chứ đâu phải mình sống mình mình đâu, nha. Với bao nhiêu cái thứ phiền phức tể toái đó, tự thu xếp, chứ không phải lúc nào cũng chỉ có một cách hành động, một cách tư duy, không được. Đó là Kinh, Quyền, Hành, Tàng, là chỗ đó. Thì trưa nay tôi muốn nhấn mạnh một điều thôi: Đừng bao giờ cực đoan. Bởi vì ngay trong thời Pháp đầu tiên của Đức Phật Ngài đã nhấn mạnh chữ "Dveme, bhikkhave, antā pabbajitena na sevitabbā" đã là cực đoan thì phải tránh, đã là cực đoan thì phải tránh, "antā" là cực đoan "na sevitabbā" thì phải tránh, thì phải tránh, đã là cực đoan thì phải tránh. Thì trong bài đó, bài Kinh Chuyển Pháp Luân Ngài đưa ra hai cực đoan. Đó là Khổ Hạnh. Tức là tu bằng cách mà mình cầu giải thoát mà mình tự đẩy mình vô cái chỗ dày vò dày đọa thân xác là một cực đoan, cầu giải thoát mà đi tìm đến bơ sữa, nhưng lụa cũng là một thứ cực đoan, quá khô, quá ướt cũng là cực đoan, quá cứng, quá mềm cũng là cực đoan, quá nóng, quá lạnh cũng là cực đoan. Thì tinh thần trung đạo của bài Kinh Chuyển Pháp Luân rất là sâu, rất là sâu, trong khi mình chỉ tập trung có một chữ thôi, trong một cái tình huống mình nghĩ cực đoan chỉ là lợi dưỡng, NO, NO. Trong Trung Bộ Kinh Đức Phật Ngài có dùng tới chữ này, này các Tỳ Kheo ta là người vibhajjavādi chứ không phải ekamsavādi. Các vị tra vào Google dùng tôi đánh dùng hai chữ đó đi. Vibhajjavādi, ta là người nói năng có phân tích đa chiều, chứ không phải ekamsavādi là cực đoan, một chiều, phiến diện, cực bộ, đóng khung, NO. Ngài không phải là ekamsavādi mà Ngài là vibhajjavādi, đó là trong Chánh Tạng nói đó, Trong Trung Bộ Kinh nói như vậy đó. Và từ câu nói này của Thế Tôn cho nên trong lịch sử Phật Giáo sau khi Ngài viên tịch, khoảng 200 năm thì có một cái nhánh Phật Giáo lấy tên là Vibhajjavāda là từ chỗ đó. Thì tương truyền rằng đây là cái tên cũ của Theravāda mình đó, Theravāda, rồi. Thì điểm sơ bà con thấy phiền não có nhiều cách nói chứ không phải chỉ có một. Thiện pháp, con đường luân hồi, con đường giải thoát, cũng có nhiều cách trình bày, không bao giờ, đừng bao giờ, nên không bao giờ đứng ở một cái góc nhìn nào đó, ở một góc tù, góc hẹp nào đó, rồi phán ra mấy câu mà khuôn thước chuẩn mực cho toàn thể vũ trụ,

mà chính mình hiểu không hết thì kẹt lắm. Cuối cùng chốt lại bài giảng bữa trưa nay, tôi cũng xin nhắc một chuyện nhỏ thôi, là có nhiều cách để học Phật Pháp:

- 1/ Học để thỏa mãn Trí Tuệ lý luận, thấy nó chắc chẽ hay quá, mê, học giống như người ta học toán, lý, hóa, vậy đó.
- 2/ Học để cầu phước, nghe nói học đạo có phước thì ráng học.
- 3/ Học để mà tìm ra con đường Giải Thoát, học để tìm ra cái mối kết nối, tương quan giữa lý thuyết và thực hành.

Cách thứ ba này mới xài được, còn đa phần phải nói là đa phần mình học là lọt vô hai hàng trước. Thấy người ta học đạo có phước ráng học, còn không đó là học để thỏa mãn đầu óc lý luận thôi. Và tôi năm nay tôi làm Thầy chùa mấy chục năm tôi có thấy cái này, có rất nhiều người học A Tỳ Đàm xong rồi bỏ đạo ngon ơ, học A Tỳ Đàm chi pháp 13, 15, 18, 41 nói ào ào, về sau đó bỏ đạo ngon ơ, là vì sao? Là vì họ đã tiếp cận với A Tỳ Đàm theo cái cách mà người ta học toán, lý, hóa. Họ học không phải mục đích để mà hành trì, họ bước vào lớp A Tỳ Đàm họ học mà chuyện đầu tiên họ bị thiếu đó là họ không có thấy rằng họ có nhu cầu để tu học Giải Thoát, không có. Cho nên trăm ngàn lần tôi đã nói, chuyện đầu tiên của một người tu hành Giải Thoát đó là phải xác định **MOI HIỆN HỮU LÀ KHỔ**, thân xác này nó là một gánh nặng, chuyện đầu tiên phải xác định cái đó rồi muốn làm gì thì làm, cái đầu tiên anh muốn là cư sĩ hay là tu sĩ, anh muốn học đạo hay là hành đạo, thì cái chuyện đầu tiên anh phải treo tòn ten trước mặt anh cái mật đắng nghét, anh phải treo cái mật, túi mật hoặc là treo trái khổ qua, để anh nhớ rằng **MOI HIỆN HỮU LÀ KHỔ** lấy cái đó làm câu **THẦN CHÚ NỀN**. Bệnh Covid mà còn cần có bệnh nền thì nói chi với hành đạo. Hành đạo phải có kiến thức Nền. Phải có Nền mới làm việc được. Covid mà không có bệnh Nền làm sao nó vật mình chết được, phải không? Thì mình tu hành phải có kiến thức Nền nó mới vật được cái phiền não chứ, thì kiến thức Nền là chuyện đầu tiên anh phải xác định với bản thân "Mọi hiện hữu là Khổ" mọi hiện hữu nó chỉ là gánh nặng thôi, sự có mặt trong đời này nó chỉ là vô nghĩa, vô ích, vô duyên, vô dụng. Bốn cái vô. Vô nghĩa, vô ích, vô duyên, vô dụng, không có nghĩa lý gì hết. Đức Phật Ngài dạy rằng giống như một miếng phân người mà nó dính trên cái que gỗ nhỏ xíu, dầu chút xíu như vậy nó vẫn là phân, dầu một chút xíu như vậy nó cũng đáng gớm. Thì Ngài dạy rằng: Dầu chỉ có một hình thức hiện hữu nhỏ xíu xiu xiu thì cũng đáng chán, đáng sợ, bởi vì chỉ từ một chút xíu này nó sẵn sàng nó coi nói diện tích, coi nói kích thước, tầm vóc, sẵn sàng. Cho nên Ngài nói chỉ cần một hình thức hiện hữu bé xíu thôi, bé mọn, vô danh cách mấy cũng đáng chán, đáng sợ, đáng gớm, đáng tránh, rồi. Còn nếu mà anh học đạo mà không với lý tưởng này nè, thì cái chuyện mà anh lào lào, lào lào đó không chắc là xài được, thì nếu anh thích thì anh có thể nghĩ rằng: Kệ nó ít ra cũng gieo duyên, nhưng mà học

đạo mà với cái ý để gieo duyên cho kiếp sau thì kẹt lắm, kẹt lắm. Tại sao mà mình lại đổ hết những kiếp sau? Kiếp sau là kiếp nào? Mang thân người đã khó chắc gì kiếp tới, 10 kiếp tới, 100 kiếp tới, mình được quay lại thân người phải không? Nếu mà có niềm tin Phật thì mình phải hiểu chuyện đó, chắc gì, chắc gì kiếp tới, 5 kiếp nữa, 10 kiếp nữa, 100 kiếp nữa, 1000 kiếp nữa mình được mang thân người mà mình hẹn lại kiếp tới.

Ok Bây giờ chúng ta dành thời gian cho cái buổi Vấn Đáp. Và chúng tôi cũng nhắc lại tôn chỉ của các buổi học giáo lý của chúng tôi đó là bà con hỏi tránh dùm một chuyện thôi, là tránh hỏi về cá nhân, chẳng hạn như hôm trước chúng tôi sợ giựt mình, là có người hỏi chúng tôi về cái chuyện Chùa Ba Vàng! Không trả lời cũng khó, mà trả lời thì cũng có cái chỗ khó. Thật ra cũng không có gì, nhưng mà sau đó tôi giựt mình, và tôi được một vài bà con thân hữu báo tin, không phải báo tin, mà họ gợi ý thôi, chắc họ gài bẫy Sư để cho nội bộ xích mích. Tôi thấy cũng có lý, cho nên hãy cẩn thận cái đó nha. Tránh nói, tránh hỏi chuyện cá nhân. Dạ, xin mời bà con.[53:20]

[11/04/2024 - 10:01 - anhlibrary]

Câu hỏi: Từ "Thân" Kaya trong phần tâm sở thụy miên trong bộ Pháp Tụ nên hiểu là sắc pháp hay là danh pháp?

Sư Trả lời: Cái này cho tôi hỏi thiệt nha, là cô hỏi để giải tỏa thắc mắc hay là hỏi cho người ta biết là cô biết cái đó?

Các vị biết rằng cái là cái chữ Kaya có rất là nhiều nghĩa và tùy trường hợp mà mình phải hiểu là nó có liên hệ đến thân hay là không liên hệ đến thân, nghe kịp không? thí dụ như là cái nhóm Tâm Sở Tịnh Hảo, nó có Tĩnh Thân, Tĩnh Tâm, Chánh Thân, Chánh Tâm thì chúng tôi đọc các nguồn có chỗ giải thích là...bây giờ có google cho nên tôi nói rất là dạn miệng, bà con tự tra. Có nguồn giải thích rằng Thân Tâm, Chánh Thân, Chánh Tâm ở đây chỉ cho bốn danh uẩn, nhưng có chỗ giải thích là cái sự lắng đọng của Tâm mà tác động đến thân thì gọi là Chánh Thân. Thí dụ như Chánh Thân, Chánh Tâm mà nó chỉ tác động trên Tâm thôi cũng gọi là...chữ Thân Tâm ở đây là vậy đó. Thí dụ như là Nhu Thân, Nhu Tâm đi, nói về Tâm cũng khó, cái sự nhu nhuyễn mà có thể tác động ra thân, mặc dù nó là Tâm mà tác động ra Thân thì gọi là Nhu Thân. Còn nếu mà nó chỉ là sự nhu nhuyễn của Tâm thôi thì gọi là Nhu Tâm. Còn có chỗ giải thích là cái sự nhu nhuyễn của Thọ, Tưởng, Hành là thuộc về Thân. Còn như nhu nhuyễn của Thức Uẩn thì gọi là Tâm. Chúng ta cũng phải ghi nhận cả hai trường hợp đó, thì cái phần hôn thụy cũng theo cái nghĩa đó, tôi vừa nói, có nghĩa là vẫn hai nguồn: có nguồn thì nó chỉ nó nói thuần túy về Tâm, nhưng có trường hợp thì trường hợp phải hiểu luôn cả Thân là bởi vì Hôn Thụy nó có hai trường hợp, Hôn Thụy nó chỉ có trong Tâm thôi, nhưng có trường hợp Hôn Thụy nó có ảnh hưởng đến cái biểu hiện của tám thân sinh học.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

Câu hỏi: Hằng ngày con ở gia đình thì ngoài việc con thực tập Thiền và rải Tâm từ thì mình có nên thực tập cái thời gì nữa không Sư? Con cảm ơn Sư.
Sư trả lời: có người cái thể trạng của họ là ăn gạo lứt muối mè và chạy bộ, gạo lứt muối mè và chạy bộ. Có người thì được ăn nhiều thứ, chứ không phải tập trung gạo lứt muối mè, nhưng mà chỉ là ăn chay thôi, chỉ là ăn chay thôi nha, ăn tùm lum hết nhưng chỉ là ăn chay thôi, có người gạo lứt muối mè, có người thì được ăn mặn luôn, nhưng mà cơ thể của họ, họ tránh cái gì mà bác sĩ khuyến cáo nên tránh thí dụ như không ăn thịt đỏ, không ăn hải sản, trừ cái thịt đỏ và hải sản ra thì họ ăn cái gì cũng được. Còn có người ăn cái gì cũng được nhưng mà kiêng không được ăn mặn vì nó hại cho thận và cho cái huyết áp của họ. Có người ăn cái gì cũng được nhưng mà phải hạn chế cái đường vì họ bị tiểu đường nặng, nha. Nếu mà các vị có huệ căn nghe tôi nói như vậy đủ chưa ta? có hiểu không? đừng có gật, có hiểu không? hiểu hả? hỏi chứ bây giờ con chạy thể dục đủ không? bây giờ cơ thể của con bác sĩ, bác sĩ mới nói, có người chỉ cần ăn gạo lứt muối mè, chạy bộ là OK, còn có người là phải thêm nào là uống nước lọc, nào là phải leo núi, phải bơi lội. Việc tu hành cũng y chang như vậy. Trong Kinh nói một hành giả một ngày như vậy có bốn đề mục căn bản là Niệm Phật, Niệm Tâm Từ Niệm Chết và Niệm Bất Tịnh, đây. Nhưng mà có những hành giả thì không, có những hành giả sáng giựt mình thức dậy mà nghe...lúc mà biết mình vừa thức giấc là chánh niệm suốt, suốt suốt suốt Thân Thọ Tâm Pháp, Thân Thọ Tâm Pháp, chánh niệm suốt cho đến lúc mà đem đến ngủ lại mà thôi. Thì tôi đâu có biết quý vị thuộc vào cái nhóm nào, tôi chỉ kể như vậy thôi, nha, cái này phải cụ thể chứ còn theo tôi biết đừng có nói đến Tâm, Tâm là vô hình, nói đến hữu hình là cái thân của mình nè mà hỏi thăm mà hỏi để tự chăm sóc sức khỏe thì tôi nghĩ một câu nói chắc không đủ đâu, quý vị nghĩ một câu nói, một câu trả lời của ai đó mà đủ cho các vị tuân thủ, giữ sức khỏe được hay không thì các vị giỏi, tôi thì không, tôi thấy tôi hơi kỳ kỳ là tôi đi bác sĩ, tôi đi bệnh viện, chứ còn mà hỏi ai đó mà họ phán cho một hai câu chung chung thì tôi thấy không có đủ, vì họ phải thử đàm, thử máu, thử phân, nước tiểu, rồi họ phải cân đong đo đếm đủ thứ, chứ đâu phải khơi khơi mà một hai câu họ giúp cho tôi khỏe hoặc giúp cho tôi khỏe, hết bệnh thì cái đó tôi không tin, nha, OK.

Câu hỏi: con có hai câu hỏi: câu hỏi liên quan giữa pháp học với pháp hành thì con có hành thiền thì con dạo gần đây con hay thấy là.. mỗi lần mở mắt thiền xong mở mắt thì con thấy cơ thể mình nó rất là xa lạ với bản thân mình, hay bây giờ trong những hoạt động hằng ngày giữ chánh niệm rồi quan sát thân thì cần cử động cơ thể con cũng thấy nó không phải của mình, mà nó ghê ghê, sợ sợ. Thì con không biết đó là cái tâm mà mình sợ như vậy nè nó là tâm bất thiện, là nó có phải là nằm trong cái tâm tật hối hay là mình gặp chuyên đó nó sẽ hết hay sao thưa sư? thứ nhất là về sợ khi thiền xong thì tự nhiên sợ sợ cái

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

thân của mình tại vì thấy nó không phải của mình mà nó xa lạ. Rồi cái thứ hai nữa là sợ cái tâm của mình. Tại vì đạo gần đây thì có những cái suy nghĩ nó tự đến, nhưng mà con vừa mới suy nghĩ cái chuyện gì thì chuyện đó nó xảy ra ngay lập tức, mà kết quả của chuyện đó: một là nó sẽ đúng y như những gì mà mình suy nghĩ, hai là nó sẽ đối lập lại, nhưng kết quả nó đến liền ngay lập tức, cái tự nhiên ngồi thiền cái con sợ.

Sư Trả lời: Tôi nghĩ rằng đã xong rồi, tôi nghĩ là câu hỏi đã xong rồi đó, vấn đề là phải hỏi cái người hỏi đó là phải xác định rõ là có nghe tôi nói gì hay không cái đã chứ nhiều khi mình Việt Nam mình cái đó thường lắm, nó hỏi xong nó đi trùm mền nó ngủ hoặc nó qua nó hát karaoke, cái đó nhiều lắm, có, trường hợp đó có, tức là ai đó nhờ hỏi dùm, nhờ hỏi dùm hoặc là..xưa tôi giảng trên paltalk tôi biết trường hợp đó tại vì, sau này mình được nghe lại thôi, có câu hỏi hoài hà, xuất hiện trên mấy cái room hỏi cho vui rồi nhảy qua bông con, quét nhà, giả gạo, gánh nước vậy đó, rồi mình ở đây mình cứ giảng cho đã vậy đó rồi ai nghe thì nghe, cho nên bây giờ tôi quyết định rồi tôi không có giảng audio nữa. Bây giờ cô có nghe tôi nói gì hay không? thời gian có hạn tôi chỉ nói với cô rất là nhanh, tôi mong rằng cô nói riêng mà đại chúng nói chung nghe được còn chấp nhận hay không thì ý trời, tôi bây giờ hết tin chùa, tôi tin chúa thôi.

Chuyện thứ nhất, không học giáo lý, không học giáo lý mà đi ngồi thiền, thì là thiền là thiền cái gì. Các vị nghĩ, các vị nhìn thẳng vô mặt tôi nè, nhìn thẳng vô mặt tôi, người đang nói, tôi không có học châm cứu ngày nào hết, cứ ăn xong tôi xách hộp kim đi đầu làng cuối xóm tôi châm, các vị nghĩ coi sao? cách đây mới có hình như hai tháng, có cái ông đó miền trung ông qua Kalama, bữa đó tôi bị cảm nặng lắm, ổng ra, cái ổng cạo gió xong rồi, ổng chạy về phòng ổng, ổng đem qua cái cây điện chần, ổng nói Sư để con, con cào cào mấy cái con chữa cho Sư, con mới học, quý vị nghĩ coi chịu nổi không, ổng mới học mà ổng coi tôi như con chuột bạch vậy, mà đầu tôi là con heo đi nữa thì mình cũng không có nên đi thử cái tay nghề thú y của mình, con heo nó lăn ra nó chết cũ. Mà cách đây khoảng 6 năm có một vị trên Pa Auk nghe tôi về Miền Điện cũng xuống chữa, tôi thương lắm, tôi thương lắm, tôi thương quá cũng ơn nghĩa tới giờ tôi chết tôi cũng không dám quên, có cái này, không biết do vị đó sợ ý hay do cái nghiệp của tôi, vị đó cào cào sao hồng biết mà tôi ngủ dậy nó mất cảm giác nửa bên [1:04:20]

[12/04/2024 - 10:36 - anhlibrary]

không biết có phải do họ cào hay không, coi như tôi rửa mặt mà giống như tôi đang rửa cho ai chứ không phải rửa tôi, bữa đó phải đi bác sỹ, bữa đó ông chủ phải đưa tôi đi bác sỹ, từ đó về sau nghe nói điện chần tôi sợ lắm, không phải tôi lạc đề đâu, tôi muốn nói cái này: cái thân mình là hữu hình mà mình còn phải bài bản mà, thì nói gì là cái tâm. Chuyện đầu tiên tôi xác định là tôi không

phải là thiền sư nha, nhưng tôi nghe cái câu của cô tôi hơi nghi nghi, bởi vì nhiều người họ trách tôi là tại sao tôi: một là thiếu niềm tin nơi bà con, thứ hai nói nó thiếu tâm từ, thiếu tôn trọng, không phải, tôi rất là thương, rất tôn trọng và rất là thương bà con trong nước, cho nên nhiều khi tôi phang nhiều câu nghe nó hơi nặng, như thế này, tôi không có tin, tôi không có tin là trong nước những vị mà tự nhận là hành thiền mà lại có học giáo lý, tôi không tin, chắc nhiều lắm chừng vài phần trăm thôi. Cho nên chuyện đầu tiên để trả lời câu hỏi của cô thì tôi xin nói thế này: riêng cái cảm nhận của tôi, ngồi thiền rồi mà thấy nhảm chán cái thân này đối với tôi, tốt, nhưng mà đó là cảm nhận của tôi, nhưng mà tôi cũng xin đề nghị quý vị nhớ một chuyện là học giáo lý cho kỹ để tự xét xem coi cái chán đó là thiện hay bất thiện, chính mình biết chứ không ai biết hết, nó có nhiều kiểu chán, thí dụ như mình ngủ dậy, tôi nè, có nhiều lúc tôi nói xin lỗi quý vị, tôi đi rửa mặt, tôi nhìn vào cái gương của nhà tắm mà tôi chán muốn tự sát quý vị biết không? nó xấu quá đi, có, có chán, rồi thời gian này nè, năm mươi mấy tuổi rồi, cái cổ tôi nè nó nhăn, mà ngày xưa tôi nhớ tôi nhìn mấy ông sư phụ, mấy ông sư cụ trong chùa, tôi nhìn tôi nói trời ơi già gì mà dữ thần vậy, cái cổ gì mà nó nhăn dữ thần, mà bây giờ tôi nhìn tôi thấy chán nó quá đi, nó xấu thiệt, mình căn bản đã xấu rồi, mà bây giờ lại thêm tuổi già nó ập tới nữa, rồi tôi bây giờ nó có nhiều cái, nhìn như cái chân của tôi nó như cái chân gà, cái bụng tôi thì bụng ỏng, bụng to lắm, bụng to lắm, bụng tôi to lắm, rún lồi, ngực lép mà coi như chân thì tong teo, tôi nhìn tôi ngán lắm, thì tôi đâu có dám nói đó là tốt, nha, nhớ nha, hoặc là phụ nữ mà mấy người mà họ đi thẩm mỹ đâu phải là họ làm giả gì đâu, họ cũng thấy họ quấy, họ chán sao đó mới đi chỉnh sửa chứ đâu phải khơi khơi mà họ thấy vừa ý tâm đắc thì mắc gì họ đi làm, đúng không? cho nên mình nói mình chán, mình sợ cái thân này chưa chắc là tốt hay là xấu, chính mình nè, mình trả lời, nhưng mà để làm được cái chuyện mà tự trả lời đó phải học giáo lý, nhớ nha, học giáo lý. Và cái chuyện thứ hai mà cô nói rằng những gì mà cô nghĩ tới mà nó xuất hiện liền, đối với tôi cả hai câu hỏi này thì cô thích thì cô thấy nó quan trọng, nhưng mà riêng tôi thì tôi chủ trương thế này: học giáo lý, học giáo lý đi và sống Chánh Niệm để thấy rằng chỉ có cái Chánh Niệm là quan trọng nhất, còn tất cả ba cái phỷ lạc, ba cái mát lạnh, ba cái dấu hiệu linh tinh thí dụ như là nhớ được chuyện xưa, nằm chiêm bao thấy người quá cố, rồi thấy được một vài hiện tượng nó hơi tâm linh, nó hơi siêu hình v.v.. tất cả theo nhận thức của tôi, tất cả là rác. Cái quan trọng nhất là cái cục phiền não, cái cục phàm tâm của mình nó còn đang lù lù, nó lừng lừng, nó sừng sừng, và mình sống Chánh Niệm để đủ duyên mình chứng Thánh, tối thiểu cũng được an lạc và thanh tịnh ngay đời này và gieo duyên cho kiếp sau, hết, đó là tôi, đó là tôi, nha, cứ học giáo lý như có thể, rồi sống Chánh Niệm hết mình như có thể, tất cả chuyện gì ngoài ra bỏ hết, bỏ hết, bởi vì mình còn thấy cái gì đó nó quan trọng hơn Chánh Niệm mình đem ra

mình hỏi, nha. Còn đối với tôi, tôi nghĩ là phải học giáo lý và sống Chánh Niệm, tất cả mọi thứ nó đều trên một dòng chảy, có rồi mất, có rồi mất. Đối với tôi cái đó mới quan trọng, quan trọng là cái đó, mà quan trọng đây không phải là mình tâm đắc nha, nhớ nha, không có tâm đắc với cái thấy đó, nhưng mà chữ quan trọng đây là nó là cái đáng để mình dành hết thời gian, tâm tư, còn ngoài ra ba cái chuyện này, chuyện kia là bỏ hết, chưa đắc Tu Đà Hườn, thì chuyện gì cũng bỏ hết chỉ có sống với Niệm và Tuệ thôi, biết mình đang đi đứng nằm ngồi, đang cầm lên để xuống, biết rõ cái gì nó vừa xuất hiện, đó là Tham, Sân, Si, Ái, Mạn, Kiến, Nghi, biết nhiều đó thôi, tức là biết cái WHAT và cái HOW, cái HOW và cái WHAT biết hai cái đó thôi nha, còn cái gì cũng bỏ hết, còn nếu mà cô thấy câu trả lời này không vừa ý thì cô có thể đi kiếm mấy cái vị khác, chứ còn riêng tôi thì tôi thiết tha kêu gọi học giáo lý và sống Chánh Niệm, cái gì cũng rác, còn có nhiều cái còn ghê hơn cô nói nữa, có nhiều hành giả họ thấy họ có hào quang nè, có nhiều hành giả họ thấy là giống như họ có thể bay được, nó nhẹ, nhẹ bay được, có hành giả tự nhiên nó bùng sáng nó hiểu ra được nhiều vấn đề giáo lý mà từ đó đến giờ họ không hiểu, có nhiều hành giả lúc mà hành như vậy đó, họ tự nhiên họ nghĩ về Phật bằng một cái niềm tin mà phải nó là sẵn sàng lặn ra chết để cúng dường thân xác này cho Ngài để sợ như vậy, khiếp như vậy, bởi vì 10 cái tùy phiền não của Thiền Quán gọi là Vipassanūpakilesa thì có nhiều cái ghê hơn cô nói nữa, ghê lắm, tự nhiên họ thấy họ, sức tinh tấn của họ nó cực kỳ mãnh liệt, cái niềm tin họ mãnh liệt, trí tuệ họ bùng sáng, rồi họ thấy là coi như là những hiện tượng về sinh học đặc biệt lắm, nhưng tất cả đều là rác, rác hết, rác hết, tất cả đều là rác, OK.

Câu hỏi: Xin hỏi Sư về Tâm lộ cận tử, con không có hiểu là có những sự khác biệt của một vài sát na trong đó thì nó khác biệt gì? Sư có thể giải thích cho con chút xíu ví dụ như là cái lộ tâm, lộ nhãn, cận tử cảnh rất lớn trang 146.

Sư trả lời: Cô ơi, cô có quyền A Tì Đàm của tôi hay không? Cô đi cô hỏi tôi như vậy, cô nghĩ trong lớp này có ai chịu nổi không? Cô lấy quyền A Tì Đàm của tôi cô coi lại phần đó đùm nha, chứ cô hỏi vậy là chết rồi, cô hỏi mà cô còn âm ớ, không biết cô hỏi cái gì? Và sẵn đây tôi nói luôn, sẵn đây tôi nói luôn, tùy bà con nghĩ gì thì nghĩ nhưng mà tôi phải nói thế này làm ơn tránh những câu hỏi mà tự bà con hiểu là không có bao nhiêu phần trăm của cái lớp này có thể chia sẻ với mình, tại sao không có liên lạc riêng với tôi bằng tin nhắn, bằng email hoặc bằng điện thoại, còn đây là một cái lớp mà tôi không biết hiện giờ trong room này bao nhiêu người nghe nhưng mà tôi nghĩ rằng 90% trong lớp này là những người họ cần một cái nhìn phổ quát mà đem cái chuyện riêng ra hỏi về... cũng hơi... bây giờ mà tôi ngồi giảng chi li cho bà con thì cái đám này nó chết sạch hết quý vị nghe kịp không? Cho nên là bà con tránh cái câu hỏi này, bà con có thể nghĩ sao là tại sao tôi từ chối bà con nhưng mà tại sao bà con biết "phươngtri thích" messenger đó các vị viết tin nhắn được mà sao đem vô

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

đây hỏi mất thời gian mà cái câu trả lời này của tôi nè là cũng là một lá thư chung cho tất cả bà con tránh dùm mấy câu hỏi mà bà con tự biết rằng câu hỏi này chỉ cho một mình mình thôi nha, nhớ nha, một là không hỏi chuyện riêng, hai là mình hỏi những câu mình biết chỉ cho riêng một mình mình thôi, dạ rồi. Câu hỏi: Mô Phật, Con chào Sư, con ở bên Houston, con có gửi mail cho Sư, con không biết là khi nào Sư quay về Houston, Chùa Pháp Luân?

Sư trả lời: Mấy câu này thôi mình bỏ qua.

Câu hỏi: Nhưng mà lúc nãy Sư có nói nếu mà có vấn đề câu hỏi gì đó thì gửi mail cho Sư, Sư cho con xin địa chỉ email.

Sư trả lời: OK, tôi tưởng là ông lên ông hỏi chuyện riêng thì không, OK: toaikhanh77@gmail.com.

Câu hỏi: dạ, Mô Phật, con chỉ hỏi bao nhiêu đó thôi, tại vì những câu hỏi nào con muốn hỏi thì con đã nghe pháp của Sư.

Sư trả lời: Nhưng mà nhanh nhất là messenger, ông vô trong FB ... Tôi hứa với bà con chiều nay tôi sẽ đại xá vong nhân, đại khai sát giới, tôi nhận sạch mấy cái friend, tôi nhận hết. Đây cũng là cái duyên, hồi đó mình có cái lớp vấn đáp mà tôi thấy ban tổ chức không có lựa câu, nhiều cái câu trời ơi đất hỡi, nó vô toilette cái nó xé tờ giấy, nó coi, nó hỏi, mình nghe mình biết, cho nên mình dẹp cái lớp đó nhưng mà không ngờ bây giờ nó lại lòi ra cái lớp này, tôi nghĩ cái mục này hay, tôi nghĩ cái mục này nên giữ lại. Tôi nghĩ nếu mà bây giờ mà nhóm của các vị cái lớp này, cái lớp Phật pháp căn bản này mà các vị dẹp thì tôi nghĩ rằng tôi vẫn giữ lại cái mục vấn đáp hàng tuần cũng vui, cũng hay sẵn là nhịp cầu liên lạc với bà con, với sẵn tôi có thông tin này kia về các lớp học, bà con nhớ nha là ngày 10/06 mình có lớp ở Thụy sĩ, từ 20 tháng 7 trở đi là mình có lớp 3 tháng ở Kalama, và nếu mà chúa thương, mọi thứ mà nó vận hành suôn sẻ thì mỗi năm mình sẽ có rất là nhiều lớp và không phải một mình chúng tôi mà chúng tôi sẽ thỉnh các vị khác trong và ngoài nước như ở Mỹ mình có hai vị, nếu mà các vị nhận lời rồi trong nước mình cũng có, cũng 5, 7 vị đi qua đó và chúng tôi không loại trừ cái trường hợp là mình mời cả cư sĩ, mình không loại trường hợp đó mời cả cư sĩ nam nữ, tu nữ về đó và cũng phải nói hơi lạc đề đó là đêm hôm qua chúng tôi nhận được một loạt hình ảnh mà chúng tôi thấy không có cần phải khoe, tức là mình bây giờ bết núc mình phải nói là tuyệt vời không có tả được inox như bệnh viện, bánh xe, rồi điện đóm rồi các vị biết vừa rồi có một cái chuyện khó tin đó lớp học 3 tuần thì không có nước nóng tắm mà bây giờ nước nóng nó dư đến mức coi như thừa mưa luôn chẳng lẽ lấy đem tưới cây, cây nó chết, nước nóng mà nó thừa đó mà giờ tôi nghe nhắn tin, thôi bây giờ tất cả bà con nào ở đó bắt ngày tắm 5 lần đi chứ bây giờ mình đâu có thể bỏ nó uổng vậy, tưới cây đâu có được, nước sôi mà, cho nên điện đóm bây giờ solar không nói bà con tưởng chúng tôi phí tiền chứ không phải, điện đó là điện trời, cho nên bây giờ nó sáng nguyên một ngọn đồi

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

mà ngày xưa tôi có cái mộng là cả ngọn đời Kalama phải sáng mà sáng ánh sáng vàng, vàng của gare Lyon đèn vàng của Cung Trầm Tử, đúng, bây giờ nó đã thành sự thật, tức là nó sáng hơn gare Lyon, gare Lyon đúng đọc báo không được, tôi có tới gare Lyon của Pháp tôi đọc báo không nổi nhưng mà đèn vàng của Kalama là đọc báo thoải mái, mình sáng hơn gare Lyon, mà sắp tới đây mình có mấy cái cốc nhỏ nhỏ, cốc bằng bê tông rất là dễ thương, bà con qua bên đó thì trước mắt là mình hy vọng là trong năm 24 này mình sẽ có được 10 cái thất, mà một cái thất ở được hai người rồi cộng với 16 coi như là mình 50 người là Kalama là 50 người ở cốc riêng, còn bí quá thì mới lên trên thiên đường, lên thiên đường thì một tầng vậy chỉ cho ở mấy người thôi, cho người này ngái người kia không nghe. Kỳ rồi nghe bà con phản ảnh quá, toàn là thợ xẻ gỗ không. Rồi. Câu cuối cùng.

Câu hỏi: con xin hỏi với số lượng mà Kinh tạng lớn như bây giờ thì phật tử chúng con thì nên học là vấn đề giáo lý căn bản cần thiết như thế nào, mong Sư chỉ dạy giúp chúng con? Để chúng con đi đúng hướng.

Sư trả lời: Câu này nó cũng mênh mênh, câu này cũng gần giống như cái câu mà mình hỏi chợ bán nhiều rau quá tôi ăn rau nào cho nó khỏe, nó cũng gần giống thấy ngoài chợ nó bán nhiều rau quá, giờ tôi không biết ăn cái rau nào cho khỏe thì bà con cũng phải làm ơn mà bà con tư duy tí. Thứ nhất là tôi trả lời vấn đề rồi tôi ngưng: thứ nhất là cô có sư phụ hay không? Cô phải coi ông sư phụ quan trọng lắm, sư phụ của cô là cái người mà thường xuyên tiếp xúc với cô biết tâm tư tánh tình của cô ra sao hoặc là bạn bè, thầy bây giờ chuyển qua bạn, bạn bè mà mình coi ai là người mà mình tin được, họ góp ý cho mình thì thầy với bạn bên cạnh cô là hay nhất, chứ còn mà tôi chưa thấy mặt cô lần nào hết, còn để trả lời câu của cô thì tôi chỉ nói câu nó hơi dễ hiểu lắm nhưng mà không thể không nói, kệt quá phải nói đó là tôi đã tận lực trích lục những bài Kinh mà... Kinh nào cũng quan trọng hết nha, Kinh nào cũng quan trọng hết, không có bài Kinh nào quan trọng hơn Kinh nào nhưng mà tôi đã làm cái việc là lựa những bài Kinh mà theo tôi là có thể làm gợi ý bước đầu cho cái người sơ cơ, chứ còn quan trọng thì không có Kinh nào quan trọng hơn Kinh nào, chuyện đó không có, không có nha, không có chuyện Kinh nào quan trọng hơn Kinh nào, nhưng mà tôi đã làm cái chuyện trích lục các bài Kinh mà theo tôi thì đọc kỹ lại đó thì mình tự có một cái nền để mà nghiên cứu sâu và rộng hơn về Phật Pháp nói chung và Kinh Tạng nói riêng đó là cái bộ Kalama. Nói ra bà con hiểu lắm, bà con tưởng tôi làm bán sách, nói rõ không có bao nhiêu tiền đâu, không có bao nhiêu tiền hết mà nên đọc bộ đó. Cho nên câu trả lời nó có hai: một là hỏi Sư phụ, hỏi sư phụ mình, ông sư phụ mình là người hiểu mình nhất, còn hai, nếu không có người để hỏi thì bà con kiếm dùm 3 cuốn Kalama, thì tôi đang làm hai cuốn còn lại, đang làm hai cuốn còn lại, thì ba cuốn đó nó là theo tôi là những cái dẫn dắt, những cái hướng dẫn căn bản

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

cho cái người mà tìm hiểu kinh tạng ấy. Chứ còn hỏi Kinh nào thì tôi phải gặp cô, tôi phải gặp cái mặt của cô, rồi tiếp xúc rồi mới hỏi này hỏi kia, chứ còn tự nhiên hỏi như vậy giống như hỏi tôi nên mua rau nào mà tôi với cô chưa gặp mặt nhau lần nào, mà cô ra ngoài chợ cô gọi phone cô hỏi tôi cũng hơi khó nha, Ok, rồi ngưng ở đây đi. Chúc các vị một ngày vui.